

vergifven trädgård. Här och der höjde en stor magnolia sin kägelformiga topp högt öfver de andra träden, och en högstammig sådan, utan löf eller grenar, syntes på något afstånd, stående likt ett gammalt förfallet torn.

Marken var betäckt med blommor af många slag. Der funnos blå lupiner, gyllene solrosor, malvas, purpurröda monardas, blommor af bomullsrosen, fem tum i diameter, blommande vinrankor och krypväxter, som slingrade sig omkring träden eller sträckte sig genom bladverket från den ena grenen till den andra, vindrufvan, med sina hvita klasar, och racoondrufvan, hvars ljufva vällukt uppfyllde luften; men det skönaste af allt var dock den storblommiga bignonian, hvars trumpetlika blomkronor öfvertäckte bladverket och utvecklade en bred yta af glänsande skarlakän.

Midt ibland dessa blommor slog sig våra jägare ned, fastbundo sina djur och satte upp sitt tält som vanligt.

Solen sken klart och de började att utbreda sina våta mantlar och täcken.

»Det förefaller mig,» sade Lucien, sedan de slutat sina anordningar, »som om vi befunne oss på ett ställe, der en gammal indiansk stad fordom stått!»

»Hvarför tror du det?» frågade Basil.

»Jag ser det af dessa skräphögar här, som äro betäckta med ogräs och törne. Det är indianska grafvar eller pålar af murkna stockar, der hus fordom stått. Jag kan se det af träden också. Sen er omkring! finnen I ingenting märkvärdigt med dessa träd?»

»Ingenting,» svarade Basil och François på en gång. »Ingenting, utom att de för det mesta äro små och låga.»